

Dél-Nyugat

MÁRCIUS

Közéleti hírlap IV.évf.

1992.

március 31.

(A T. Ház tagjai válszólnak)

A TARNÓCZKY FÉLE TÖRVÉNYRŐL

● Dél-Nyugat: Képviselő Úr! Érdeklődéssel hallgattuk rádióban, TV-ben, olvastuk az újságokban, hogy a foglalkoztatási törvény módosítására egy önálló indítványt nyújtott be. Miféle események készítették erre?

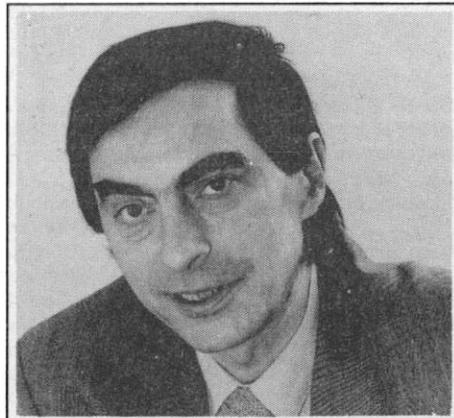
– Tarnóczy Attila: Még egy februárban tartott választói fórumon találkoztam néhány volt gépgyári dolgozóval. Ők mesélték el esetüket, aminek lényege az volt, hogy tavaly év vége felé megkapták felmondásukat és hát természetesen várták, hogy a felmondási idő elteltével majd munkanélküli járadékot kapnak. Ebben a várakozásukban azonban csalatkozniuk kellett, mert miközben telt a felmondási idő, december 29-én a foglalkoztatási törvény olyan értelemben lett módosítva, hogy munkanélküli járadék végkielégítés fizetése esetén csak annyi hónap elteltével fizethető, ahány hónapi átlagfizetést kapott a dolgozó végkielégítés formájában. A törvény ilyen megváltoztatását természetesen ők úgy élték meg, mint méltánytalanságot, hiszen a felmondás kézhezvételekor még másfajta szabályok voltak érvényesek. Nekem is el kellett ismernem, hogy ami történt, az bizony a jogbiztonságba vetett hitet csökkenteni alkalmas. Ráadásul az is nyilvánvaló volt, hogy itt nem csupán 50 gépgyári dolgozóról van szó, hanem egy lényegesen szélesebb körrel, amennyire később informálódtam, kb. 10 ezer emberről. Átérezve ezeknek az embereknek a gondját döntöttem úgy, hogy az adott kérdésben megpróbálok valamiféle kedvező változást elérni.

● D-Ny: Milyen elképzelései voltak erre, egyáltalán mit tehetett?

– T.A.: Elsőként megpróbáltam elérni, hogy a probléma kezelése a törvény kedvező értelmezésével történjen meg, hiszen ez ígérkezett a legegyszerűbb útnak. Sajnos ez nem sikerült, következésképp nem maradt más választásom, minthogy kezdeményezem az érintett törvény megváltoztatását.

● D-Ny: Voltak-e nehézségei e szándékával kapcsolatban?

– T.A.: Azt előre tudtam, hogy meglehetősen hosszadalmas folyamat vár rám. Mindenekelőtt el kellett érnem, hogy a probléma megoldására fogékonyra váljon az MDF e témával foglalkozó munkacsoportja. Nagy örömmre ennek az akadálynak a vétele semmiféle problémát nem jelentett. Maguk is átértékelték a helyzet fontosságát és mindenben segítettek. Miután e támogatást megszereztem, fordultam a frakció egészéhez és ők is végeredményben ezt az ügyet szinte egységesen felkarolták. Utána nyújthattam be magát a törvényt módosító indítványt. Azt kell mondjam, viszonylag

gyorsan sikerült ezt a javaslatot átfuttatni a Parlament lomha gépezetén, szinte elképzelhető gyorsasággal, aminek oka az is, hogy a parlamenti frakciók mindegyike, a frakcióvezetők is, az egyes parlamenti bizottságok is végeredményben készségesek voltak. A lehető leggyorsabban napirendre is tűzték az indítványt és ilyen módon március 11-én, kedden este végül is megszületett a döntés, amire azt kell mondjam, hogy meglehetősen sok ember számára kedvező, nem kis kihatása van költségvetésileg sem, éves szinten kb. 600 millió forint kifizetését jelenti az érintett körben.

● D-Ny: Tulajdonképpen hogyan változott meg a foglalkoztatási törvény, mi az elfogadott indítványnak a lényege?

– T.A.: A változtatás értelmében a munkanélküli járadék és a végkielégítés párhuzamos fizetését tiltó rendelkezés csak azokra a felmondásokra érvényes, amelyek január 10-e után történtek. Ebből természetesen az következik, hogy a január 10-e előtt felmondást kaptak most jogosulttá válnak arra, hogy a munkaügyi hivatal számukra munkanélküli járadékot folyósítson, de csak attól az időponttól, amikor az új törvény megjelenik a Magyar Közlönyben. Ez kb. március végére várható. Mindazok akik most újra jogosulttá válnak a munkanélküli járadék fizetésére, nem kell, hogy jelentkezzenek a munkaügyi hivatalban, hiszen adataik nyilván vannak tartva, tehát a közlöny megjelenése után a hivatal automatikusan gondoskodik a járadék folyósításáról.

● D-Ny: Milyen érzéssel élte át a keddi esti szavazást, illetve annak a rendkívül sikeres végeredményét?

– T.A.: Természetesen rettenetesen örültem. Örültem egyszerűen a 95%-nyi igen szavazatnak, ami megerősített abban a hitben, hogy az ügy, amit felvállaltam, az helyes ügy volt, de külön örültem annak, hogy a problémájukkal felkereső gépgyári dolgozók ügyében sikerült megoldást találnom. Ez gondolom számukra is fontos, de egy képviselő számára is az, hogy munkája során legyenek sikerei, hiszen az ember márcsak olyan, hogy szívesebben tevékenykedik, hogyha munkája nem teljesen eredménytelen.

● D-Ny: Képviselő Úr, köszönjük az interjút, további eredményes munkát kívánunk!

– T.A.: Én köszönöm érdeklődésüket, és remélem, hogy a mandátumom hátralévő két évében még lesz alkalmam eredményekről beszámolni a város közönségének.

A frakcióelnökségi tagság közelében

Tarnóczy Attila olyan független politikai gondolkodású országgyűlési képviselő, aki társakra lelt az MDF-esek között, és akinek már a képviselőválasztások megismerhették a választók józanságát, indulatától és ígérgetésektől mentes alapállását. Gondolkodásának autonómiáját csorbítatlanul megőrizte parlamenti munkája során is, ez az első időszakban társait is meglepte. Következésszerűen, munkabrása ismertté és egyértelművé vált céljai, mely az MDF kezdeti hangnemet és céljait idézik, mára visszhangra találtak a T.Házban is.

Tarnóczy Attilát az MDF parlamenti frakciójának legutóbbi vezetőségválasztásakor képviselőtársai jelölték a vezetőségbe. A rá adott szavazatok szép száma jelzi, hogy a Parlamentben végzett munkáját társai is nagyra becsülik. Tehát nemcsak előtűnt, — akik régről ismerjük őt és tudjuk, hogy a város érdekeinek kiváló képviselője, nyugodt és megfontolt politikus — hanem országgyűlési „munkatársai” előtt is egyre nyilvánvalóbbak emberi és politikusi értékei. Gratulálunk, kívánjuk, hogy munkáját továbbra is koronázza siker.

(Gratulálunk dr. Tóth Tihamér zalai MDF-es képviselőnek is, aki szintén a jelöltek között volt.)

Adótörvénykezés a közép - és kelet - európai régióban

Dél-Nyugat: Képviselő Úr! Tudjuk, hogy február végén Bécsben járt. Mi volt utazásának célja?

Rudics Róbert: Az OECD szervezésében, a Világbank, a Nemzetközi Valutalap, az európai országok és az USA pénzügyi szakembereinek és parlamenti képviselőinek részvételével tartottak két napos konferenciát a Hofburgban az adótörvénykezés témakörében. A konferencia bevezető előadásait Ferdinand Laccina osztrák és Kupa Mihály magyar pénzügyminiszterek tartották.

D-Ny: Melyek voltak a konferencia legfontosabb tapasztalatai?

R.R.: A nyugati országok szakemberei megpróbálták átadni sikeresnek bizonyult ötleteiket és óvtak bennünket az általuk elkövetett hibáktól. Jó érzés volt magyarannak lenni, nagyon sokszor említették példaként hazánkat, dicsérték előremutató adópolitikánkat. Szomszédaink jelentős

problémákkal küszködnek: a csehszlovák szakemberek nem bíznak abban, hogy a parlament a júniusra kiírt választások előtt elfogadja az adóreformot jelentő törvénycsomagot, míg a román pénzügyesek leginkább a közvélemény ellenérzésétől tartanak. Az európai mintától lemaradó törvénykezés pedig gátja lehet a gazdaság fejlődésének. Nem véletlen, hogy az Európai Közösség felé tartó Ausztria is megszüntette a hosszú időn át alkalmazott luxus-adókulcsot.

D-Ny.: Lesz-e folytatása a szemináriumnak?

R.R.: Természetesen igen, de ami még fontosabb, az OECD keretein belül Koppenhágában, Bécsben és Budapesten pénzügyi továbbképző központok jönnek létre adó és vám szakemberek, valamint képviselők továbbképzésére.

D-Ny.: Köszönjük a beszélgetést.

Tudósítások Csapból III.

O T T H O N

(Beszélgetés a diákok otthonában élő gyerekekkel.)

Az On- és Honismereti Szakkör tagjai és még néhány odahívott „vendég” — barát, osztálytárs — zajosan foglalta el az egyik osztálytermet, riportunk színhelyét. Ők már mindannyian tudták, hogy a Dél-Nyugat számára készül a riport és izgatottan feszkelődtek. Megérezték, hogy az itt elhangzott szavaknak különös jelentőségük van, mert megjelennek egy lapban, mert olvashatók és visszaidézhetők lesznek. A megörökítetttség kiváltságáért természetesen elkezdődött a harc, mígnem az elinduló beszélgetés csendesebb vizekre nem terelte az indulatokat.

De kik is beszélgetőpartnereim? Orsós Zsolt Iharosból, Bogdán Imre, Horváth László, Orsós Tibor Nemespátról, Orsós Tibor Újudvarról, Balogh Anna Nagykanizsáról, Orsós István Galambokról, Horváth Attila Zalazentlőrincről, Kalányos István Nagybakonakról, Balogh Zoltán és Bogdán Mónika. Ők már ötödikesek, hatodikosok vagy hetedikesek, akik már gondolkodnak arra, hol, hogyan helyezkedjenek el, mit akarnak majd csinálni pár év múlva. (A riport további részében csak beszélgetőtársaim neveinek kezdőbetűit használom.)

— **Mi az, amit legelőször elmondanátok erről az iskoláról? Miért jó, vagy rossz ide járni? -kérdezem először.**

O.ZS. — Jó ebben az iskolában lenni, mert itt mindent meg lehet tanulni, amit akar az ember. A tanuláson kívül még jó dolognak tartom azt, hogy videózhatunk, és van sportkör.

Talán az otthoni élethez képest sok a kötöttség.

H.L. — Sokat lehet játszani is.

B.A. — Jó is, meg rossz is. Jó, mert jobban „fognak” minket, így jobban is tanulhatunk, de nem olyan szabad, mint egy nagykanizsai iskola. — **Jártál kanizsai iskolába is?**

B.A. — Igen, az Erszébet téri iskolába jártam.

K.P. — Én is szeretek ide járni, mert szeretek tanulni és az osztályfőnökömet is nagyon szeretem. Szerdahelyi Ágnes.

O.I. — Nekem is nagyon jó az osztályfőnököm.

O.T. (Újudvarról) — Szerintem a Tóth Balázs tanár bácsi a legjobb tanár, de az igazgató bácsi is nagyon „jó fej”. Jó tanár a Maczkó Józsi bácsi is.

O.Zs. — Meg a Szőke tanárnéni, aki nyelvtant, illemtant és irodalmat is tanít.

(Itt a „kedvenc tanárom” kérdését alaposan megvitatuk, megkértem a gyerekeket, hogy mondják el, mitől is jó az osztályfőnök vagy a szaktanár.)

O.I. — A Tóth Balázs tanár bácsi azért nagyon jó tanár, mert mindig felkészít minket mindenre, és ha valamibe belekeveredünk, mindig kisegít.

B.A. — A jó osztályfőnökre mindig lehet számítani.

— **Érzték-e, hogy ez az iskola felkészít benneteket a továbbtanulásra? — terelem másra a szót. Az is érdekelne, hogy gondolkodtatok-e a jövőtököm?**

B.I. — Én legalább érettségizni

szeretnék és ehhez itt fel lehet készülni.

B.M. — Én vagy gazdasszonyképzőbe, vagy kereskedelmi szakközépiskolába szeretnék menni.

H.A. — Számítástechnikus, mérnök, vagy ha ezek nem sikerülne, eladó szeretnék lenni. Itt jobbak a körülmények a tanuláshoz, mint otthon, mert csak 600 Ft térítési díjat fizetünk és ezért cserébe szállást, tanzsert, ruhát, élelmet, meg a hazautazáshoz szükséges pénzt megkapjuk. Ezeket otthon nem tudnák kifizetni. Egyébként engem érdekel a nyelvtanulás is. Most franciául tanulok, de a görögöt is szeretem.

B.A. — Biztosítja a továbbtanulási lehetőségét az iskola, mert itt odafigyelnek az emberre. A lemaradókra és a jobbakra is.

O.I. — Galambokon, ahova régebben jártam, elültettek az utolsó padba és nem törődtek velem. Én meghúztam magam, nem is érdekelt a dolog. Itt foglalkoznak velem, nem engednek „eltűnni” az utolsó padban.

Az utolsó kérdéskörhöz értünk. Ki, hogy került ide? Erről faggattam őket.

O.I. — A nagyobb testvéreim, akik szintén ide jártak, azt mondták, hogy jó ez az iskola. Először meg akartam innen szólni, mert féltem a köztötségektől, de aztán elfelejtettem, mert tényleg jó itt.

B.A. — Édesanyám íratott be ide, hátha itt jobban megy a tanulás, mint otthon.

O.T. (Újudvarról) — Orsós Jó-

zsiék, a „kemény fiúk” mondták, hogy ez jó hely. Ők hívtak, én meg jöttem, hogy ne legyek egyedül.

O.ZS. — Az összes testvérem ide járt. Mi először Sandon, majd Miháldon, most Iharosban lakunk. Jövőre nem biztos, hogy itt leszek, mert a szüleim a nagy távolság miatt ki akarnak venni és átíratni Iharosberénybe. Én nem akarok elmenni, mert ide jártam eddig, itt érzem jól magam, itt a baráti köröm, itt vagyok otthon, mert itt tudok tanulni.

Még sokáig, sok mindenről beszélgettünk. Mit is jelent nekik ez az iskola? — tettem föl magamnak a kérdést. Sok mindent. Lehetőséget arra, hogy kitorjének a szegénység ördögi köréből a tudás segítségével. Talán illuzórikusnak tűnnek elképzeléseik az olvasók szemében. Talán túlzottan érezzük az iskolához, a fontos, szülői példák tanárokhoz kapcsolódó érzelmeket. De ne feledjük! Ők az elesettek, a kitaszítottak társadalmából kerültek ide, önmaguk lehetőségéhez képest jó körülmények közé. Így az iskolában dolgozók áldozatos munkája és a szükséges eszközök megléte az utat jelentheti számukra a jövő felé... Az ott dolgozó nevelők sokszor a szülői példák áldozatos munkája és a tanuláshoz szükséges anyagi eszközök megléte a nyitott kapukat jelenti — a még mindig meglévő s áthatolhatatlannak tűnő, a szegénység és az előítélet tégláival állandóan újraépülő falakban — a jövő felé...

Kardos Ferenc

Híradás a KDK programjairól

1992. február 21-én a Kanizsai Demokrata Kör vendége volt dr. Für Lajos történész és honvédelmi miniszter, az MDF ügyvezető elnöke. Az előadás logikáját – az eltorzított történelmi tudatunkról volt szó – jól adták vissza a Zalai Hírlap és a Kanizsa tudósításai. Erről ezért csak annyit, hogy az utóbbi évtizedek történelmi felfogása – mely szerencsétlen, a mindig rossz oldalra álló és egyáltalán sikertelen és eredménytelen nemzet és ország képét festette történelmünkről – torz. Ezzel szemben sokkal realitásabb és hitelesebb egy olyan kép, mely – a lehetőségek között – igen figyelemre méltó államalkotó, értéktérítő, vitészséget és hősiességet mutató

európai országot ábrázol, ha Magyarországról van szó.

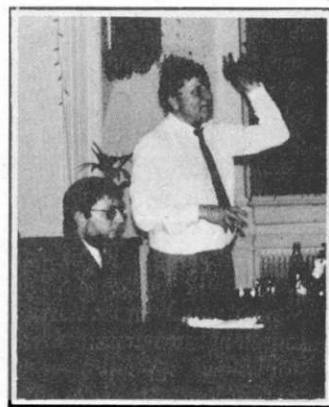
A tudósító számára a legfőbb tanulság az volt, hogy a történész és a politikus egyazon célért, a nemzeti önérték és magabiztosság, a magunkba vetett hit érdekében szólt.

A múlt, ha hagyjuk, hogy torz képe üljön rajtunk, bizony a mi elkeseredésünket növelheti, a belénk sulykolt sikertelenség-kép a jövőnket esetleg tényleg azzá teheti. A realitás kép, mely sok-sok jó példával segít

het, sőt lelkesíthet is bennünket, a jövőnkbe vetett bizalmunkat erősíti.

Ha történelmünk sötétebb is lett volna, akkor is csak fölöttébb optimista lelkülettel emelhetnénk, szakíthatnánk ki magunkat ebből a mostanra és számunkra hátrahagyott keserves helyzetből, ebből a kutyaszorítóból.

Für Lajos kedvet teremtett a történelem újragondolásához, de méginkább kedvet a jövőhöz.

Olvasóinknak szánt sorai is erre utalnak: (Mégkülönböztetett tisztelettel és szeretettel üdvözlöm a magyarság délnyugati végein őrtálló lapot és annak valamennyi olvasóját. Für Lajos. ●

Megkülönböztetett tisztelettel és szeretettel üdvözlöm a magyarság délnyugati végein őrtálló lapot és annak valamennyi olvasóját

Für Lajos

CSENGEY

„...Talán úgy tűnhet fel, hogy kicsinyes alkujja a gondolkodásnak, megengedhetetlen és kóros beszűkülése a szemléletnek, a vidéki Magyarországról külön önmagában ejteni szót. Különösen azok előtt tűnhet fel így, akik már a magyarságról sem merészelnek úgy gondolkodni, hogy közben ne kiáltoznák folyvást és torlakszakadástól Európa nevét; akik lassan már a kisdolgukat is csak úgy tudják elvégezni, ha előbb megnyugtatták magukat, bírják e művelethez a szellem első kontinensének jóváhagyását. En azonban úgy látom ez a témaválasztás nem jelent alacsony alkut és nem hozza magával a szemlélet szűkösségét. Még azt sem hiszem, hogy az a futó rátekintés, amü kimért időm engedélyez Európának hátal állva fog megenni. Azt tartom ugyanis, hogy Európát, nemzeti kultúránk örökös, fölöttes énjét nem érdeklik a buzgó tantívnok, a fürge utánzó, a hűséges követők. Csak a megformált, erős, új minőségek érdeklik. Azt tartom, ha nem merünk saját múltunkban és jelenünkben, saját történelmünkben, politikánkban és kultúránkban, a saját jövő-utópiánkban elmélyedni, ha nem vesszük a bátorságot ahhoz, hogy a nemzet belső kötéseinek helyreállításán munkálkodjunk, hát maholnap lezuhanunk Európáról, mint egy darab rosszul odakent, mállott vakolat. Ezek az életfontosságú belső kötések pedig vagy át tudják jární az egész ország testét, vagy egyszerűen nincsenek és nem léteznek...”

1991. április 8-án, 1 éve hunyt el Csengey Dénes, az MDF egykori alelnöke, volt országgyűlési képviselő. Az 1987. szeptemberében Lakitelken elmondott beszédéből idézve reá emlékezünk.

Tisztelt Olvasó!

A megszabadulásunk napja – 1991. június 30. – előtti önkormányzati ülésre ünnepélyes, régies fogalmazású határozati javaslatlall álltunk elő a város főterének rendezésére. A sokfajta szempontot mérlegelő, valójában csak a tér rendezésének hosszabb távú elképzelését rögzítő gondolataink hosszú és méltatlan vita tárgyává váltak. Az ellenzék helyi képviselőinek fenntartásai miatt részben lett csak elfogadva a javaslat, később, egy az eredeti elképzelés tartalmával teljesen megegyező polgármesteri intézkedési tervvé változott. Az ünnepélyesnek szánt búcsú a főterünkön jelenlévő szovjet emlékektől – és egyben egy kicsit a korábbi időszakról sem ünnepélyes, – sem kedves, sem felemelő nem lett. Mi, lelkendező kormánypártiak leforrva érezhettük magunkat, a bennünket leszavazókról meg nem gondolom, hogy örömmel töltötte el őket az eredmény.

Mindez azért jutott az eszembe, mert a javaslat ellen többszörösen fölmerült valamiféle megoldatlanság kérdése, a szovjet nagykövetség állásfoglalásának a hiánya.

Nem is olyan régen, most már az orosz nagykövetségről válasz érkezett a tervvel kapcsolatban. (Úgy tűnik nem ért meg a Hivatalnak külön sürgetést vagy egy budapesti útbá iktatott programot az ügy, mert ki-várták az igen lassú ügymenet legvégét is.) Kiderült: a mondvacsinált akadály nem létezett. Az érintettek kijelentették: nem jogosultak az eseményekben állást foglalni, a terv pedig természetesen nem hagy a szemkben semmi kívánni valót maga után.

A Közgyűlésben tehát jól megkeserítettük egymás életét, feleslegesen. Az amúgy sem rózsás kedvünk is romlott. A város közhangulata is kárát látta.

A másik, hasonló eset a világhiállítással kapcsolatos. Kétszer próbáltuk MDF-es oldalról színvállásra bírni a Közgyűlést ebben a kérdésben. Az SZDSZ-Fidesz többség (meg még néhány képviselő) szint is vallott. Egyik alkalommal sem szavazták meg a világhiállítást megrendezését kívánó országos felhívásokhoz való csatlakozást. Most, hogy a világhiállítást rendezési jogát megkaptuk, már a legtermészetesebb módon – az előző ál-

lásfoglalásokat elfeledve – azonnal megjelent egy közgyűlési anyagban (remélem később többen is) a világhiállításra való készülési igénye. Milyen szájjal gondolnak és milyen lelkesedéssel foglalkoznak, ezen előzmények után ezzel a kérdéssel, a nemmel szavazóok.

Úgy tűnik, hogy lényeges és legfontosabb álmunk valóra válnak, bár lassan, hosszú kacsaringókon át. Valahogy kacsaringókon át. Valahogy mindig, vagy szinte mindig többségre jut, lehetőséget kap az a terv, amit jónak, hasznosnak tartunk. De a legszebb, akár a megvalósulás közelébe került terveinkkel kapcsolatban is keserü érzéssel kell gondolunk az eredményre, ha az addig végigvívott, indokolatlanul rögzössé tett útra gondolunk. Megvallom, sok napot, talán éveket is elrabol az életemből – és persze nemcsak az enyémből – a sokszor reménytelennek látszó küzdelem. Hiányzik belőle a felszabadult öröm is, a fent elmondott példák ezt jól mutatják. Milyen kár, hogy csak a végeredménybe vetett hit tarthatja bennünk az erőt, hiszen a mindennapokban igencsak elkedvetlenítő és a rövidtávú érdekekért a távolabbi jövőt kockára tevő iszapbirkózás részesei vagyunk.

Czupi Gyula

'92
március

Az MDF kanizsai szervezete minden szerdán 18 órától a Városháza alagsorában (Erzsábet tér 7.) tartja a gyűléseit. Működésünk nyilvános, minden érdeklődőt szeretettel várunk!

DNY 3

KÖZGYŰLÉSI TALLÓZÓ

Újonnan induló rovatunkban önkormányzati képviselőket kérünk fel a Közgyűlés történéseinek - általuk közérdeklődésre számot tartó - ismertetésére. (a szerk.)

A március 9-én kezdett és 16-án befejezett közgyűlés - több mint 17 órán át tartó két menetben - kéttucatnyi napirendet tárgyalt. Ezek közül néhány érdekesség:

1.) Javaslat a piac hatékonyabb üzemeltetésére és a piac - vásárcsarnok létesítéséhez szükséges területcseréire. A Közgyűlés a Gazdasági Bizottság javaslatára még december 20-án a 224/1991. számon az alábbi határozatot hozta: A Közgyűlés a piac bérbeadás útján történő hasznosításával egyetért. A bérző kijelölése első alkalommal versenytárgyalás során történjen. A továbbiakban mindaddig, amíg a piac a mai helyén üzemel, a bérlet évenként meghosszabbítható ver-

sejnyeztetés nélkül. Határidő: II.29.

A Közgyűlés február 10-én a már említett bizottság kezdeményezésére arról döntött, hogy e határozat végrehajtási határidejét március 31-ig meghosszabbítja. Február 27-én a Gazdasági Bizottság úgy foglalt állást, hogy mégis a jelenlegi működés keretei között kell biztosítani a piac hatékonyabb működtetését. Ennek megfelelően március 16-án a Közgyűlés - véleményem szerint is helyesen - úgy döntött, hogy a hivatkozott számú határozatot hatályon kívül helyezi és a Polgármesteri Hivatalnak ki kell dolgozni a hatékonyabb működés rendjét.

Sajnos az ilyen és az ehhez hasonló esetek mindennaposak. Számomra érthetetlen, hogy negyedéven belül - mindennemű új érdemi tény felbukkanása nélkül - miként lehet úgy csúzni-csavarni a dolgokat, melynek eredménye egy állítás, majd annak tagadásá-

nak igazságként történő feltüntetése. Hacsak bizonyos édekek nem motíválták az előterjesztők meggyőződését...

Ilyen többszöri nekirugaszkodással lehet pocskólni az értékes időt, és aláadni a Közgyűlés még megmaradt tekintélyét.

Ezen témakörhöz kapcsolódik a Gazdasági Bizottság javaslata, a piac-vásárcsarnok létesítéséhez szükséges területcseréire - melynek napirendre vételét sajnós nem sikerült megakadályozni (10 igen, 10 nem és 1 tartózkodás mellett), tekintettel arra, hogy egy ilyen horderejű kérdés írásos előterjesztését a közgyűlés kezdete előtt percekkel kaptuk kézhez. Az Alfától-Omegáig Kft. megkapta volna az építési területet, míg az önkormányzat az útépités területét és kötelezettségét. Mivel a csere feltételeiről megállapodni nem sikerült - az adott körülmények közötti optimális megoldásként - az alpolgármestert bíztuk meg az

érdemi egyeztetésre a Kft-vel...

2.) A Közgyűlés március 9-én úgy döntött, hogy a Hunyadi utca 17. szám alatti ingatlanért (70 m²-es lakás, közel 110 négyzetméter) cserébe adja a Rozgonyi út 2. szám alatti 71 m²-es háromszobás lakást és az előszerződésben rögzített 600 e Ft helyett 200 e Ft-ot. Ezzel a lépéssel nem ismerte el a tulajdonosok által felkért ingatlanforgalmi szakértő 2.300.000 Ft-os értékbécselését, hanem ebből „csak”, 1.900.000 Ft-ot. Mivel a tulajdonosok március 12-én úgy nyilatkoztak, hogy ezt az összeget nem fogadják el, ezért március 16-án ismét tárgyalta az ügyet, és egy héttel korábbi döntését megváltoztatva jóváhagyta az eredeti 600 e Ft-os vitelárkülönbötet.

Ezzel egyetlen pozitívumként pont került egy közel fél évtizede húzódo ügy végére - de milyen áron és milyen tanulságokkal. Ha az építkezés indításának - a Tanács által -

ROTARY FÚRÁSIKFT. NAGYKANIZSA

FŐ TEVÉKENYSÉGI KÖRÜNK

olajkutatok, gázkutatok, termálfúrákutatok, vízkutatok fúrása,
kiképzése, javítása.

FONTOS JELLEMZŐINK:

- magasfokú szakudlás
- alapos hazai és külföldi tapasztalat (Irak, Ausztria, Líbia, Kuvait)
- modern technika és technológia
- megbízhatóság, jó referenciák
- rugalmasság és kedvező árak

Címünk:

H-8800 Nagykanizsa
Erzsébet tér 22. Pf: 351
Tel: (93)-13-140, 13-040
Telec: 33495
Telefax: (36)-(92)-73-146

Létezik egy ital, amely készítőinek
100 éves tapasztalatát, szakértelmét
hordozza magában.

Létezik egy ital, amelynek
felejthetetlenül kellemes zamata, látagsága,
európaisága mindenki tetszését elnyeri, ezért
az Ön vendégváró asztalán is
lennie kell!

Létezik egy ital, melynek íze pontosan olyan,
amilyennek Ön is elképzelte,
amilyennek lennie kell!

Ez az ital a „Kanizsa Sör”

„A sör, amilyennek lennie kell!”
Gyártja: 1892 óta
a Kanizsa Sörgyár Rt.

sok szabálytalansággal terhelt körülményeit nem is firtatjuk, azért az önkormányzati rendszer bevezetése órá eltelte közel másfél év is szolgál némi tanulsággal.

Miért nem készítettett a Polgármesteri Hivatal az IKKV-val és egy nem helyi, azaz a körülményektől független szakértővel egy-egy értékbecslést. Ezek biztosan rámutattak volna a tulajdonosok által felkért – függetlennek korántsem tekinthető – szakértő értékbecslésének sarkalatos hibájára, arra, hogyan érhet egy forgalomképtelen telek 880 e Ft-ot. A Polgármesteri Hivatal városrendezésiokból legalább egy éve kezdeményezhette volna a kisajátítást, így egy esetleges per is véget ért volna napjainkra. A Hunyadi út 15 és 15/a. tulajdonosainak korlátozás miatti (a közművek bekötésére, a lakás megközelítésére nem maradt hely a Hunyadi út 17. épükekkel előtti kisajátításának elmulasztása következtében) kártérítési igényének lehetősége, korlátozásuk kezdetétől annak majdan megszűntéig természetesen továbbra is

fennáll.

A jegyzőnk május 9-i, az építetőkét sommásan elmarasztaló megnyilvánulási – nagyobb házat épültek, mint a kivitelezési terv szerinti (több mint 60 m-en 4 cm tervtől való eltérés tényleg volt) – a sorozatos általa vélt egyéb mulasztásaiak felhánytorgatása régi beidegződéseiből fakadhatnak és felfogásom szerint kimerítik az állampolgári türelemmel való visszaélés fogalmát. Az általa irányított hivatalban az úgynevezett természetesen felelőse nincs, tehát mindezért felelősségre vonás sincs.

Aváros életében ez a kis ügy pregnánsan jelenti meg, hogy a hivatal és annak szinte korlátlan hatalmú vezető hivatalnokai hogyan hozzák a megyei jogú város közgyűlését a sürgettség állapotába, melynek eredménye itt mintegy félmillió Ft. elherdálása a város vagyonából...

3.) A külföldi helyi önkormányzatokkal történő együttműködés forintfedezetére az eredetileg előirányzott 200 e Ft-ot – a Polgármesteri Hivatal költségvetéséből – a Közgyűlés megduplázta, és egyetértett hogy a hivatal a külföldi utazá-

sokhoz szükséges valuta biztosítására alkalmanként nyújtson be pályázatot a Belügyminisztériumhoz. A napirendhez kapcsolódó azon kérdésekre, hogy a képviselők miért a Zalai Hírlapból értesültek a gleisdorfiakkal a Polgármester által kötött együttműködésről és 7-8 szakmai vegyesbizottság felállításáról, nem kaptam kielégítő választ, csak halvány ígéretet a kétszeres törvénysértés majdani kiküszöbölésére. Az 1990. évi LXV. törvény 10. paragrafus f.) pontja kimondja: a képviselőtestület hatásköréből nem ruházható át: megállapodás külföldi önkormányzattal való együttműködésről. Ez, és a nemzetközi bizottságok Közgyűlés általi létrehozása is a konkrét esetben figyelmen kívül maradt...

4.) A céltámogatott beruházásokra benyújtott kérelmek szerinti összegeket a Parlament egy sajnálatos kivétellel jóváhagyta. Fakos városrész vízellátási céltámogatási kérelme már második évben bukott el, most bizonyítottan a hivatal hibájából. Az ez ügyben feltett kérdésekre adott választ nem fogadtam el, mert az előző

évi hibázás után egy teljes év állt a hivatal rendelkezésére, hogy a 28 millió Ft-os beruházást szakszerűen, kellő szinten előkészítse. Az elutasítás indoka ugyanis a vízjogi létesítési engedély hiánya, amit a kiviteli tervdokumentáció elkészítése után lehet kérni. Talán majd jövőre, a h a r m a d i k neki-futásra sikerül. Felelős „természetesen” most sincs, legalábbis a kapott válaszból ez következik...

Az általam leírtakból gondolom nem a Közgyűlés üléseinek magas szintű előkészítettségére és levezetésére következtet a Tisztelt Olvasó. Ismételten bíráltam az ilyen zsúfolt programú – 2-3 normális közgyűlésre elegendő napirendű – önkormányzati ülést. Az eltelt közel másfél év úgy tűnik még nem volt elgondolható arra, hogy egy közgyűlésnyi lépcsőre tegyünk szert, azaz még mindig a következő közgyűlés napirendjét határozzuk meg a soros ülés záró akkordjaként – általában 22 óra után...

Marton István

(Újságunk februári számában közöltük a Polgármester Úr reagálását Katona Gyula: „Titkos önkormányzati ülés Nagykanizsán” című cikkére. Ennek a nyílt levélváltásnak folytatását olvashatják az alábbiakban.)

Bár a „Titkos Önkormányzati ülés Nagykanizsán” című olvasói levelemet (megjelent a Zalai Hírlap 1992. január 23-i és a Dél-Nyugat januári számában) – melyben többek között a Múzeum (Sneff) téri 120 m²-es telek eladásának módját kifogásoltam – a város közgyűlését vezető SZDSZ-Fidesz koalíciónak adressáltam, őszintén meglepett, hogy mégis dr. Kereskai István Polgármester Úr, aki pártunkvülküli került megválasztásra, s aki most sem tagja az SZDSZ-nek, vállalkozott levelem megjelenésével egyidejű kommentálására.

Ebből a tényből, úgy gondolom még a politizálásban járatlan olvasónak sem nehéz azt a következtetést levonnia, hogy Nagykanizsán, minden ellenkező állítással szemben igenis létezik SZDSZ-Fidesz koalíció, s annak vezetője, de legalább szövegíróje, dr. Kereskai Polgármester Úr.

Az előzmények:
Nagykanizsa Önkormányzatának Közgyűlése az előzőekben említett koalíció vezérletével az 1992. január 10-én hozott határozatával eladta a fentiekben említett telket – versenytárgyalás mellőzésével – soron kívül és kizárólagos joggal egy olyan csoportnak, melyben az SZDSZ képviselői közül ketten is érdekelték anyagilag. Az üzlet 4.100 Ft/m² áron jött létre, négyzetegyenre számolva ez cca. 15.000 Ft, ami

SZMOG VAN KANIZSÁN...

bizony szép summa. Sőt, a Polgármester Úr állítása szerinti soha ekkora összegért nem értékesítették telket Nagykanizsán!

Csakhogya:

A nagykanizsai képviselőtestületi és külső tagokból megválasztott PEB (Pénzügyi Ellenőrző Bizottság) 1990. december 17-én keltezett jelentéséből (mely jelentés az akkor még Sneff téri üzletet építési körülményeit vizsgálta) egészen más derül ki.

Éspedig:

1989. február 28-án Nagykanizsa Város Tanácsának Termelés-Ellátás-felügyeleti Osztálya VERSENYTÁRGYALÁS útján értékesített 11 db Sneff téri telket nettó 6.000 Ft/m² átlagáron (ami négyzetegyenre számolva cca. 22.500 Ft!) A versenytárgyalás (licitálás) akkori induló összege a közös tulajdonú udvari résszel együtt is csak 2.000 Ft/m² volt, s innen emelkedett átlagosan 6.000 Ft/m²-re, az induló összeg háromszorosára!

A jelentés mintegy mellékesen megállapítja még, hogy a környező telkek a kialakuló üzletet következében sokkal értékesebbek lettek. Ez a tény egyébként még az üzeti életben teljesen járatlanok számára is kézenfekvőnek tűnhetne, ám azt kell mondani, csak azoknak. Az SZDSZ-Fidesz helyi koalíciójának már nem!

Mindenesetre:

– a Polgármester Úr válaszában nem adott magyarázatot arra, vajon mi

akadályozta öt fél éven keresztül abban, hogy egyetlen telek versenytárgyalás útján történő értékesítését lebonyolítsa, vagy lebonyolítta?

Miközben:

– az előzőleg említett Termelés-Ellátás-felügyeleti Osztálynak 11 db. telek versenytárgyalással történő értékesítéséhez, a meghirdetéstől számolva sem kellett több, mint két hónap!

Vajon:

– akkor is licitálás nélkül, kizárólagosan és ilyen alacsony áron adták volna-e el a nevezett telket, ha annak vevői között nem érintett az SZDSZ-es képviselőcsoport két tagja is? Azzal pedig, hogy a város (s így mindannyiunk) STIL ÚS KFT-beli üzleti részének minden egyes forintját nem egészen 60 fillérért adták oda a KFT tagjainak, nem kívánok bővebben foglalkozni. Valószínűleg az is véletlen csupán, hogy a STIL ÚS KFT. két tagja szintén ott ül az SZDSZ helyi képviselőinek sorában az Önkormányzat ülésein. (Természetesen Polgármester Úrral egyetértve ez a tény még nem feltétlenül jelenti azt, hogy valamennyien elvbarátok lennének!)

Tehát:

– az 1989. óta eltelt idő alatt az inflációval együtt mennyit emelkedett a Nagykanizsa városközpontjában található telek értéke? Nos, ennek megállapítását az igen tisztelt olvasóra bízom.

Mint ahogy:

– azt is, vajon a versenytárgyalás

elmaradása mekkora veszteséget okozott – no nem az SZDSZ-Fidesz koalíciónak – hanem a városnak, így minden lakójának és mekkora nyereséget a vásárlóknak!

Az a kérdést fel sem teszem, hogy vajon ül-e a fenti koalícióhoz tartozó képviselő vagy a fenti pártokhoz tartozó ügyvivő azokban a kft-kben, melyeknek őv nagylelkűen osztogat milliós, 7 éves lejáratra szóló kamatmentes kölcsönök (pl. RYNO Kft.) a város közgyűlésében ülő győztes koalíció.

Akkor:

– amikor a városban dolgozó pedagógusok fizetése csak 10%-kal nő a közgyűlés határozata értelmében,

– amikor az önkormányzati képviselők költségértékesítéséről benyújtott Balogh György (SZDSZ) által jegyzett és Pilczér Éva (Fidesz) képviselőnk által 92. február 10-én elővezetett tervezetet ha elfogadja a testület, akkor a Polgármester Úr 50.000 Ft-os havi fizetése és 10.000 Ft-os havi jutalma további 15.000 Ft-tal növekedhetett volna!

Ezek mellett fizetésemelést emlegetni...

Valóban szmog van Kanizsán. Ez a szmog azonban nem szüntethető meg egyelőre korszerű úthálózatunkkal sem. Ennek a szmognak a megszüntetése majd a választók feladata lesz 1994-ben az önkormányzati választásokon, akik remélhetően akkor majd valóban TUDNAK, MERNEK, TESZNEK!

Katona Gyula

Az érdekelték további megjegyzésének szívesen helyet adunk. (a szerk.)

„Kárpáti raBszódia...” (2)

(Malenkij robot = 2-3 év deportálás, vagy halál...)

Kárpátalján, alig néhány nappal az ún. „felszabadulás” után, 1944 november közepén Eszeny nevű magyar faluban, ahol a háború alatt, és utána éltem, a lakosság tudomására hozták, a kishíró kidobta: „Minden férfi, 18-tól 50 évesig, holnap három napi élelemmel, egy váltás fehérneművel jelentkezzen a községházán „köz munkára”...”

És az emberek gyanútlanul jelentkeztek, abban a tudatban, hogy számukra véget ért a háború, és abban a hiedelemben, hogy a háborús károk helyreállítása céljából viszik őket a közeli városokba, Ungvárra, Munkácsra dolgozni, és hogy valóban három napról van szó.

Szolyváig még félig szabadon, de már fegyveres őrizet mellett tették meg az utat. Az első meglepetés Szolyván érte őket, amikor egy patak hídján kellett átmenniük, a hídon túl már megmotozták őket, mindenüket elvették, még a megmaradt kevés élelmet is, beterelték a meglepődött embereket a volt honvédségi laktanyába.

Egy szemtanú beszélt el nekem, hogy az első éjszakát egy szűk helyiségben töltötték, ahová annyian voltak beszűfolva (lehetett vagy százán), hogy sem ülni, sem feküdni nem lehetett, csak állni. Aki leült, vagy összeesett a fáradtságtól, a hosszú meneteléstől, azt valósággal eltaposták, olyan kevés volt a hely. Szolyván volt a gyűjtőtábor, itt a már említett volt laktanyában, meg jéghideg barakokban helyezték el őket. Később elkülönítették a betegeteket az egészségesektől, a fiatalokat az idősebbektől, kiválogatták a munkára alkalmasokat...

A kárpátaljai emerek ekkor döbbsenek rá, hogy foglyoknak, hadifoglyoknak tekintik őket, úgy is bántak velük, mint abban az időben a Szovjetunióban a hadifoglyokkal, embertelenül. Pedig ezek az emberek nem harcoltak a frontokon, hanem békés polgárok voltak.

Az emberek, akkor és ott, nem számíthattak fogvatartóiktól emberséges magatartásra, pedig nemzetközi egyezmények kötelezték a hadviselő államokat, a hadifoglyokkal való emberséges bánásmódra megfelelő ellátásra és egészségügyi gondozásra. Az embertelen körülmények miatt, már ott, Szolyván sokan meghaltak. Ott minden nap temettek abban az időben, naponta 100-120 halottat hantoltak el a közös sírba. Legtöbbször vérhasban és tüfuszban haltak meg. A tömegsírok környékén később autóbuszpályaudvart építettek, most egy benzinkút üzemel ezen a területen... Nemhogy virág, de még egy fűszál sem nőhetett az ártatlanul, civilként elhurcolt, vagy hadifoglyként ott meghalt katonák földi maradványa felett. Voltak ott nemcsak kárpátaljai magyarok, de különböző nemzetiségű hadifoglyok is.

Egyes feltételezések szerint 100 ezer fogoly is megfordult Szolyván, ebből Kárpátaljáról közel 40 ezerre tehető a deportáltak száma. Nagyon keserves volt az élete a foglyoknak már a kezdet kezdetén, pl. a túlélők elmondták, hogy 4x3 m-es gödrök voltak kiásva illemhely céljából, azokon vastag épületgerendák voltak keresztbetéve. Ezeket a gerendákat guggolva végezték a foglyok szükségletüket, volt, aki annyira le volt gyengülve, hogy beleesett, beleszédült a fekáliába, soha senki nem kereste őket többé...

Akik Szolyván életben maradtak, azokat úttalan utakon, hegyeken át, az uszoki hágón keresztül gyalog hajtották, szinte pihenő nélkül a Kárpátok keleti oldalán lévő Szombor városba. Sokan meg-

haltak már útközben.

Szomborban volt egy utolsó lehetőség a kárpátaljai magyarok számára: lehetett jelentkezni a cseh légióba katonának (akkor még az volt a köztudatban, hogy Kárpátalját a háború után Csehszlovákiához fogják csatolni). Akik egészségesek voltak, és egy kicsit is tudtak csehül, ill. szlovákul, jelentkeztek. Közülük 5-6 hónap múlva mindenki haza jöhetett. Nem is kerültek bevetésre a németek ellen. Aki ide (a légióba) jelentkezett, megmenekült a borzalmak alól, megmenekült a pokolból...

Onnan Szomborból a többieket, így a kárpátaljai magyarokat is a Szovjetunió belső területére vitték különböző lágerekbe, ahonnan 2-3 év múlva jöttek haza, vagy sohasem...

Az otthon maradt csonka családoknak igen nehéz lett a helyzete. Még azoknak is nehéz volt a háború után az élet Kárpátalján, ahol megmaradt a család, együtt maradt a család. Bizony volt olyan család, ahol az apát és két fiát is elvették (deportálták). A magyar falukból, ha a jegyző, a tanító, vagy a pap nem menekült el a front előtt, vagy nem esett bele a 18-50 közötti korosztályba, és nem vitték el „malenkij robotra”, hát valamilyen ürüggyel letartóztatták, koholt vádak alapján 5-10 évre elítélték. Így a falu ott maradt férfiak, meg „frástudó” emberek nélkül, kiszolgáltatva a hatalomnak. Csak az asszonyok, az öregek, meg a gyerekek maradtak.

Itt és ekkor jött a hatóság: hozták a családokhoz a kitöltetlen ívpapírokat, hogy írják alá azt, hogy kéri a lakosság Kárpátalja odacsatolását Szovjet-Ukrajnához. Aztán hozták az íveket a csonka családokhoz, hogy írják alá, hogy önként belépnek a kolhozba. Mert ha nem írják alá egyik, vagy másik papírt, ijesztgették az embereket, nem engedik haza a férjet, az apát, a fiút a lágerekből. Ha aláírják, akkor hazajönnek a férfiak... Talán volt is abban a deportálásban valami, itt említett előrelátás, valami célzatosság, mert jól tudták, az otthonmaradtak aláírják a csatlakozási nyilatkozatot, az önkéntes belépést a kolhozba, csak engedjék haza a távol, idegenben szenvedő szeretteiket.

Még jónéhány évvel ezelőtt, a deportálások ügye „tabu téma” volt, a „volt” Unióban. Ma már a „perestrojkanak” és az önállósuló Ukrajnának köszönhetően, nyíltan és szabadon lehet ezekről a dolgokról beszélni. Sőt, tenni is lehet, hogy ezek a dolgok ne menjenek feledésbe: ma már Kárpátalján, minden, magyarok által lakott településen, emlékműveket, emléktáblákat, kopjafákat állítanak a deportáltak, az ártatlanul elítéltek, a meghaltak, az idegen földben, jeltelen sírban, örök álmukat álmódok emlékére...

Szolyván pedig, az egykori lágertemető helyén, ahol a közeljövőben a KMKSZ (Kárpátaljai Magyarok Kulturális Szövetsége) szervezésében Emlékpark létesül, 1990-ben alapkövetéssel került sor.

A teljesség érdekében meg kell jegyezni, hogy hasonló volt a sorsa a kárpátalján élő más, nem szláv népeknek is, mint pl. a Munkács környékén élő németeknek (svábok).

Ma már külön munkacsoport alakult azok sorsának kivizsgálására, akiket 1944 őszén munkatáborokba hurcoltak, és megkezdtek ezen személyek rehabilitációját.

Akik életükkel fizettek abban a nagy „világfordulásban”, nyugodjanak békében, még ott Szolyván az autóbusz-pályaudvar (benzinkút) lebetonozott földjében is!

Balogh László

VISSZAPILLANTÁS

A nagykanizsai történelmi egyházak életében nagy jelentőségű esemény zajlott ez év januárjában az egyetemes imahét alkalmával. A történelemben először fordult elő városunkban, hogy az evangélikus, a református és a római katolikus gyülekezetek közösen tartottak istentiszteleti alkalmakat, kölcsönösen szolgálva egymás templomában. Ennek az eseményorozatnak a jelentősége abban volt, hogy éppen most, amikor az egyházak szerepe megnőtt, amikor már nem a ránk nehezdedő társadalmi nyomás miatt kell összefognunk – tudunk eljutni a közös szolgálatra. A keresztyén egyházak szolgálata az Isten dicsőségének hirdetése és az, hogy az emberek megtalálják helyüket ebben a világban, el tudjanak igazodni a minenapi élet által felvetett sok-sok gond között.

Az eligazodáshoz, nekünk keresztyéneknek van egy kiapadhatatlan forrásunk: az Isten Igéje, amely irodalmi formában a Bibliában, benne lett alakban, a mi Urunk Jézus Krisztusban adatott nekünk.

Ez az Ige kapcsol és kapcsol össze mindenkor bennünket. Ezt az Igét hirdették római katolikus lelkész testvéreink az evangélikus és református templomban, s ezt hirdette az evangélikus és református lelképásztor a város római katolikus templomaiban.

De nemcsak az igehirdetés, hanem a közös imádság is összekapcsolt bennünket. A lelkészek és a hívek ajkán megfogalmazódott imádságok kifejezték azt az örömet, hogy végre együtt lehetünk, együtt figyelhetünk az Isten beszédére, s együtt erősödhetünk a hitben, reménységben és szeretetben.

Könyörgés hangzott minden este az egyházak egységért. Ennek az egységnek – hitem szerint – úgy kell megvalósulnia, hogy egy cél érdekében tudjunk együtt munkálkodni. Mint ahogy a kezünkön az ujjak sem egyformák, mégis együtt fognak, markolnak vagy éppen simogatnak, nekünk sem kell uniformizálódni. Saját identitásunkat megtartva kell járni a Krisztus követés útján és a krisztusi életet (ezt jelenti a keresztyén, vagy keresztyén szó) – amely tud egy jó cél érdekében lemondani, áldozatot vállalni, tud szeretni, megbocsátani, mélységekből felemelni, reménységet a szívükbe ültetni és amely minden körülmények között a szerető és gondviselő Isten kezében tudja magát – ezt a krisztusi életet kell odaélnünk az Istentől elidegenedett emberek elé.

Ezen az úton akkor tudunk igazán járni, ha egymást jobban megismerve, egymás meggyőződését tisztelgetve tartva, nem egymásfeletti uralkodásra törekedve, „szeretettel összeforva, egy közös test tagjaként” hirdetjük:

„Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!”

Isten azt akarja, ezért adta Jézus Krisztust váltásául, hogy megszabadulhassunk, Benne és Általa, bűneinktől, önző emberi indulatainktól, s mindattól, ami oly sok emberi nyomorúságunk, fájdalomunk forrása.

Nem szűnünk meg könyörögni, imádkozni azért, hogy minél több ember ismerje meg a krisztusi életnek az áldását és örömét.

Így szeretnénk áldását lenni mi keresztyén egyházak és emberek, szeretett magyar népünk életében, imádsággal és életünk biznyságtételével.

Balogh Tibor

református lelképásztor

Dr. Habsburg Ottó városunk vendége volt a Nagykanizsáért-Délnyugat Magyarországért Alapítvány meghívására. Okos szavait tolmácsolták már a helyi lapokban. Mi már csak arra vállalkozhatunk, hogy jó egészséget kívánjunk áldásos munkájához, melyet az Európa Parlamentben Magyarország érdekében kifejt. Olvasóinknak szánt kézjegyét meleg jókívánságaival ezúton nyújtjuk át.

A "Dél Nyugat" olvasóinak
meleg jókívánságaimmal
Habsburg
1992 feb. 22.

Mikor szóljon a Himnusz?

A Himnusz valamely országot képviselő magasrangú költemény, melyet ünnepélyeken, nemzeti sport-válogatottak versenyein, mérközéseinek szokás énekelni, vagy hangszerrel intonálni.

A mi Himnuszunkat Kölcsey Ferenc írta 1823-ban, melyet Erkel Ferenc zenésített meg.

Az osztrákok Himnusza 1918 előtt a "Gott erhalte unser Kaiser" /Isten őrizd meg császárukat/ sorsal kezdődött, hasonlóan az angolok Himnuszához, amely a király megvédését kéri az Istentől /God save king/. Mennyivel magasrangosabb és demokratikusabb a mi nemzeti imánk, amely a múltért és jövőért már megbűnhődött minden magyarra, államfőre és segédmunkásra egyaránt kéri a Mindenható áldását és megszállását.

Kun Béláék a Himnusz éneklését megtiltották 133 napig tartó, dicsőséges-

nek hazudott Tanácsköztársaságuk alatt. Rákosi, aki népbiztosi funkciót töltött be 19-ben, szovjet csapatok terrorisztikus segítségével hatalomra kerülve 1948-ban - a múlt hibáiból tanulva - kegyesen megengedte, hogy az internacionálé mellett a

megszólal a Himnusz. Szóval az Istent életében tagadó elvtársat halála után az addig tagadott Istennel áldatták meg! Ezen ellentmondásos "gikszer" szinte gúnyos nevetésre ingerli a nem kommunista jelenlétet.

Egyházi temetésen

gyászoló gyülekezet utólag nagyobb és értékesebb magyar "hazafi"-nak tartja a Himnusszal sírba eresztett elvtársat a csak "gyarló test"-ként elhantoltaknál.

Temetések alkalmával kimondott gyászindulókat szoktak néha megszólaltatni a ravatalozótól a sírig tartó menetidő alatt, de a Himnuszt sosem, mert Kölcsey azt nem temetési gyászindulónak szánta.

Más elbírálás alá tartozik természetesen pl. a temetőben egy kopjafa felállításakor rendezett ünnepély, amikor a Himnuszt is eléneklék, de ilyen ünnepélyt általában nem a kommunisták szoktak rendezni.

Tiértetek

Ez az én hazám, itt születtem én,
Ez a föld ringatott engem kebelén.
De eljön majd az idő, amikor nem leszek köztetek,
És az Úr magához vesz engemet.
Ott is nagyon boldog leszek,
És Tiértetek sokat-sokat tesztek.

Takács Tibor tanuló

Himnuszt is énekelje a "felszabadult" népi demokrata magyar ember. Kádár "országslása" idején pedig nyilván felsőbb utasításra divatba jött, hogy a pap nélküli kommunista temetésen a halottnak a sírba történő leeresztésekor

még sosem hallottam a Himnusz hangjainak felcsendülését. A pappal történő gyászszertartás befejezéseként a "Szállj alá gyarló test" kezdetű énekbe kezd a kántor.

Kádárék azt hitték - mai követőikkel együtt-, hogy a

dr. Pais János

Ha kéri, a

Dél-Nyugat

jár Önnek.

Fogadóórak 1992. áprilisában

Országgyűlési képviselő a képviselői irodá-
ban (Nagykanizsa, Ady u. 1. Tel.: 12-749)

április 3. (péntek) 9-11. Tarnóczy Attila,
10-12. Rudics Róbert,
április 10 (péntek) 9-11. Tarnóczy Attila,
10-12. Rudics Róbert,
április 17. (péntek) 9-11. Tarnóczy Attila,
10-12. Rudics Róbert,
április 24. (péntek) 9-11. Tarnóczy Attila,
10-12. Rudics Róbert.

Önkormányzati képviselő az MDF helyi
szervezetének irodájában.

(Nagykanizsa, Ady u. 1. Tel.: 11-546)

április 1. (szerda) 15-17. Marton István,
április 8. (szerda) 16-18. Czupi Gyula
és Kovács János,
április 15. (szerda) 16-18. Czotterné
Ivány Zsuzsa és Németh László,
április 22. (szerda) 16-18-ig Balogh Tibor
és Magyar József,
április 29. (szerda) 15-17. Marton István.

„Seb a cédruson”

Gondolatok és híradás Horváth István
önálló estjéről. (HSMK 1992. február 20.)

„Foghatóan” itt volt köztünk — tán mindenkor is itt volt — az a nagyszerű szellem, mely igazán értékessé teszi azt a világot, amit Európának nevezünk. Teljes élményt nyújtott, hiánytalan volt az előadás, úgy érezhettük, remeket láttunk és hallottunk. Az áldott tehetség és tudás együtt tündökölt. A segítők, a közreműködők nem egyszerűen színesítették a programot és kitöltötték a nekik számtalán időt, hanem emelték az előadás fényét.

Elmesélni egy történetet tán még sikerrel is kecsegtethet, de egy eszünkre és szívünkre egyaránt ható élményt visszaadni reménytelen. Balgaság lenne azzal foglalkozni, ami csak az előadást látva-hallva élhető át. Ajánlom inkább a versmondót és estjét figyelmükbe. Ajánlom figyelmükbe Horváth Istvánt, aki tiszta és egyszerű eszközökkel élő versmondó, előadásmódja hitelesíti mondanóját. Ajánlom figyelmükbe a választott verseket, melyek kortársaink, e század meg-, át- és túlélőinek egyénre szabott és mégis egyetemes, általános és általánosítható érzéseit és gondolatait fogalmazzák meg.

Magyar és ezzel persze európai, egyetemes és persze ezzel is európai az a mondandó, mely igen színvonalasan megjelent előttünk csupa nagykanizsai előadó tolmácsolásában. (Különös öröm arra gondolni, hogy nem is egyedüli ez a színvonal Nagykanizsán.)

A mindig köztünk élő, de gyakran eltakart és ellehetetlenített európai és nemzeti érték (így együtt!) az előadás alatt felmagasodott előttünk, annak boldogító tudatával hagyhattuk el az „inkarnáció” színhelyét, hogy létezőn bennünk és köztünk van az áhított és életet adó Érték. Ez az érték pedig együtt létezik a jövőbe vetett hittel és a mindig újrakezdés hitével, mely az est végső mondanója is volt.

(czupi)

Kemény tómondatok

Nagykanizsa és a körzetéhez tartozó 48 község lakossága 105 ezer fő. Az aktív munkavállalók aránya 46,9%.

A körzetben megközelítőleg 3500 munkanélkülit tartanak nyilván. Ez az aktív korú népességhez viszonyítva 6,5%-os munkanélküliséget jelent.

Munkanélküli segélyben, járadékban részesül 2700 fő. Átképző tanfolyamon 230-an vesznek részt; közmunkán 50-en.

A betöltetlen álláshelyek szám 1992. március 20-án: 73, azaz hetvenhárom.

Állásfoglalás

A KDNP helyi szervezete és közgyűlési tagjai üdvözlők a piarista rend tervét, hogy Nagykanizsán ismét folytatni kívánja oktatási tevékenységét. Kérjük a Közgyűlést, támogassa a rend terveit!

(Elhangzott az 1992. március 9-i közgyűlésen. A tanácskozás megkezdése előtt röviddel az MDF-es közgyűlési képviselők is megismerkedtek az állásfoglalással és csatlakoztak hozzá.) (a szerk.)

Somogyi Katalin

Nagycsütörtök

Már készítesz
a szenvedés útjára.
Megöntözöd lelkem
a kín könnyeivel,
testem zsibbadtan sajog,
akaratomat egy
egyszerű konyhai reszelőn
morzsolod szét -

Szerelmes öleléssel
ezen az éjszakán
beledöntesz a nagypétekbe, -

S ha nézek eztán:
a végtelenbe.
És megértem, hogy nem vagyok.

Meskönyvem utolsó
foszlányait szorongattam kezemben,
de mert kérted,
mire feljön a nap,
reggelre
odaadom.

Kiadja a Nagykanizsáért — Délnyugat Magyarországért Alapítvány. A szerkesztőség és az alapítvány címe:
Nagykanizsa, Ady u. 1.

Felelős kiadó: Katona Gyula • Szerkesztők: Czupi Gyula és Farkas Tibor • Tervezőszerkesztők: Major Csaba, Godináné Lukács Erika, Püspök Mária • Gépi szedés: Szőke Veronika • Nyomdai munkák és számítástechnika: Szociális Foglalkoztató Nyomdája, Nagykanizsa • HU ISSN 0865 - 6393 • E számból példányok kérhetők az Alapítvány címen.

Dél-Nyugat

A Dél - Nyugat szerkesztőségi órája:
minden hétfőn 16 - 17 óráig.

Cím: Nagykanizsa, Ady u. 1. Tel.: 11 - 546

'92
március